Періщить дощ, як із відра,
Пливуть по небу хмари сиві.
Давно дощу піти пора —
Його заждалися посіви!
Кричу я:
— Зливо, йди в степи!
Тобі ми дуже, дуже раді! —
А брат:
— Гарненько покропи
Жита у татовій бригаді! —
А я:
— Помчи на баштани!
Шуми, дзвени безперестанку! —
А брат:
— З баштану заверни
На буряки — до мами в ланку! —
А я:
— Не гайся покропить
Квасолю й моркву на городі! —
А баба нам:
— Ой, не кричіть,
Бо дощ злякаєте,
та й годі!